

Noodhulp

CHARITY EASTERN REGIONS OF
EUROPE

juni 2026

VISIE EN MISSIE

EN LATEN WIJ NIET
MOE WORDEN GOED
TE DOEN, WANT TE
ZIJNER TIJD ZULLEN
WIJ OOGSTEN, ALS
WIJ HET NIET
OPGEVEN. LATEN WIJ
DUS, TERWIJL WIJ
GELEGENHEID
HEBBEN, GOEDDOEN
AAN ALLEN, MAAR
VOORAL AAN DE
HUISGENOTEN VAN
HET GELOOF
(GALATEN 6: 9, 10)



HELP MEE!



Werkbezoek aan Oekraïne juni 2026

Inleiding

G.R. Veenstra en A.M. Varwijk-Vogelzang, CERE, juni 2026

Het eerste weekend van juni 2026 mochten we namens stichting CERE weer op bezoek gaan bij onze broeders en zusters van de ERE-kerken en bij de vluchtelingencentra in Transkarpatië, Oekraïne.

Dag 1

Na een behouden vlucht kwamen we aan op het vliegveld van Debrecen in Hongarije en stonden Agnes en Gyula ons al op te wachten. Gyula is een van de predikanten van de ERE kerken en woont i.v.m. zijn gezondheid momenteel in Hongarije. Mannen die in Oekraïne zijn, mogen het land niet verlaten omdat ze eventueel kunnen worden opgeroepen voor dienstplicht. Vrijstelling is moeilijk te krijgen, maar kan verkregen worden als je bijvoorbeeld predikant of docent bent. Ook wanneer je drie kinderen onder de 18 jaar hebt kun je vrijstelling krijgen. Heb je deze vrijstelling niet dan mag je Oekraïne niet verlaten. Omdat de gezondheidszorg op dit moment in Oekraïne zeer beperkt is, wonen Agnes en Gyula samen met hun twee zonen van 15 en 18 jaar in Hongarije. Hier hadden ze voor de oorlog ook al een woning. Hun oudste zoon studeert nu in Budapest en is dit weekend niet thuis. De gastvrijheid waarmee we worden ontvangen is bijzonder mooi om te mogen ervaren.



Agnes en Gyula

In de week voor vertrek hebben we vijf dozen met gedoneerd speelgoed naar Agnes gestuurd. Toen we bij haar huis kwamen, waren ze net geleverd. Deze dozen konden we samen met Agnes uitpakken en verdelen, zodat we een deel hiervan dit weekend direct uit konden delen.



Kinderen met gedoneerd speelgoed



Dag 2

De volgende dag brengt Agnes ons naar Oekraïne en halen we onderweg Agnes' broer Lajos op. Vandaag gaan we langs de drie vluchtelingencentra en langs een aantal gemeenteleden.

Allereerst gaan we naar Visk, hier bezoeken wij een gezin uit de gemeente. Ze heten Shandor en Clara en ze zijn koffieboer.



Shandor en Clara

Daarna gaan we langs het vluchtelingencentrum in Visk. Dit is het grootste vluchtelingencentrum, waar de ERE-kerken ondersteuning bieden. Het gebouw is ver voor de oorlog een ziekenhuis geweest, maar stond al een aantal jaren leeg. Dat is ook te zien aan het gebouw, zowel buiten als binnen. Het centrum begon met 18 vluchtelingen en dit werden er al snel meer dan 100. Dit betekende dat ze met negen personen op een kamer verbleven. Een groot deel van de vluchtelingen kenden elkaar niet, wat voor de nodige spanningen onderling zorgde. Op dit moment verblijven er 47 vluchtelingen in de opvang, die allemaal een eigen kamer per familie hebben. De sfeer in de groep is het afgelopen jaar zichtbaar en voelbaar verbeterd. We vragen naar de welstand van de vluchtelingen en de meesten vertellen iets over hun situatie en wat er veranderd is sinds het vorige bezoek in februari. Er zijn goede berichten. Er zijn vluchtelingen geopereerd en verschillende hebben een baan gevonden of zijn een studie begonnen. Van vluchteling Olga krijgen we een mooi schilderij.



Vluchtelingencentrum Visk



Olga

De middagmaaltijd nuttigen we bij Katalin, zij is een van de gemeenteleden van de ERE-kerken. Ze heeft een eigen kledingwinkeltje bij haar huis. Voor de oorlog had Katalin het financieel gezien goed, maar door de oorlog is dit veranderd. Katalin ontvangt ons gastvrij en komt wat zenuwachtig over. Ze wil het graag goed doen en ons in alles voorzien. Nadat we met elkaar gebeden hebben, nemen we weer afscheid van elkaar.



Riemer, Katalin, Alina

We gaan op weg naar Bakta, waar ook een vluchtelingenopvang zit. Onderweg komen we langs Rozallia, een vrouw van 75 jaar. Agnes brengt haar medicatie. Het gaat lichamelijk niet goed met haar en ze heeft veel pijn, waardoor ze veel in bed verblijft. Toen ze hoorde dat wij in de buurt waren (Riemer heeft haar al eerder een keer ontmoet) kwam ze speciaal voor ons haar bed uit. Ons flitsbezoekje aan haar, deed haar even haar pijn vergeten vertelde ze. Onderweg naar Bakta merken we dat de weg nog slechter is dan deze al was. Dit was voor de oorlog ook al het geval, de infrastructuur wordt in het westen van Oekraïne nauwelijks onderhouden. Al zigzaggend rijden we over de weg om niet in een gat te belanden. In Bakta ontmoeten we Andzselika. Andzselika is het hoofd van de school in Bakta en coördineert de opvang van de vluchtelingen in Bakta. Het vluchtelingencentrum is gesitueerd in de school.



De voedselpakketten gefinancierd door CERE worden geleverd

Als we daar aankomen, komen op dat moment net de voedselpakketten binnen. Na het helpen met uitladen, gaan we met de vluchtelingen in gesprek. Een vrouw verteld dat ze lang is blijven wonen in het gebied waar nu gevochten wordt. Sinds kort verblijft ze in de opvang in Bakta. Ze vertelt dat ze jaren lang de vogels niet meer heeft horen fluiten en dat ze hier in Bakta ineens weer gewekt werd door de vogels. Verschillende vluchtelingen zijn vanuit het vluchtelingencentrum verhuist naar een huisje of appartement in Bakta. Toch blijven deze vluchteling onderling met elkaar in contact en helpen elkaar. De onderlinge sfeer en hulpvaardigheid naar elkaar is hier goed.



De vluchtelingen vertellen dat ze vanuit de overheid een kleine ondersteuning krijgen, zodat ze een minimale hoeveelheid voedsel kunnen kopen. Ook geven ze aan dat sinds de ondersteuning van de CERE met voedselpakketten (met groente, fruit, zuivel en vlees) de gezondheid van de mensen verbeterd is. Als de mensen gezond zijn, hebben ze minder medische zorg nodig en kunnen ze weer werken. Door middel van de voedselpakketten komen ze uit de neerwaartse spiraal. Eén keer per jaar worden er extra voedselpakketten gekocht, dan krijgen ook de vluchtelingen die voorheen in het vluchtelingencentrum woonden en nu een huisje of appartement hebben ook een voedselpakket. Na een groepsfoto vervolgen we onze reis.



Vluchtelingencentrum Bakta

Ons volgende bezoek brengen we aan de vluchtelingenopvang in Janosi. Tijdens het vorige bezoek was het hier koud en donker, omdat ze geen stroom hadden. Nu de zomer aanbreekt is het er aangenamer. Wel blijft de situatie rondom de vluchtelingen zorgelijk en verdrietig. Een jonge moeder van twee zonen (Nicolaas en Tymotie) verteld met tranen in haar ogen dat haar man aan het front gewond is geraakt. Nu ligt hij in het ziekenhuis, maar ze weet niet waar hij is en hoe het met hem gaat.

Ook in Janosi zijn de voedselpakketten voor deze maand al gebracht. Alles staat al in het schuurtje klaar om uitgedeeld te kunnen worden. Als we daar een tijdje zijn en bijna willen vertrekken, wordt ons verteld dat we nog moeten wachten op Nadia. Nadia is een vluchteling en komt niet veel later gehaast aan. Ze werkt als verzorgende in de thuiszorg. Ze geeft ons een schilderijtje dat ze zelf geschilderd heeft. Nadia is degene die ons tijdens het vorige bezoek gevraagd heeft om voetballen mee te nemen voor kinderen op een school. Deze hebben we vandaag meegenomen en aan haar gegeven, zodat zij ze naar de school kon brengen. Ook hier nemen we afscheid met een groepsfoto en een gezamenlijk gebed.



Vluchtelingencentrum Janosi

We stappen in de auto om naar de winkel te rijden die de voedselpakketten levert. We rekenen de pakketten af. Het onderlinge vertrouwen is goed, want de pakketten waren vandaag al op alle plekken geleverd, terwijl wij ze daarna pas betaald hebben. Avonds eten we bij Lajos en zijn vrouw Gisella en spreken hier over de ondersteuning op het gebied van evangelisatie. We geven Lajos de proef folders die we hiervoor in het Hongaars aangevraagd hadden. Lajos zal deze doornemen en kijken of deze inhoudelijk geschikt zijn voor de evangelisatie.

Na het eten worden we naar het huis van Gyula en zijn vrouw Eva gebracht, dit is vlak bij het huis van Lajos. Gyula is predikant in Gesce en Bakta. Hij heeft vier kinderen: Rebekka, Mark, Daniël en Sarah. Sarah is dit weekend thuis, ze woonde ergens anders i.v.m. haar studie, maar hiervoor is ze recent geslaagd en heeft ze haar diploma voor media en reizen in ontvangst mogen nemen. Dit is voor Sarah de laatste keer thuis, omdat ze 15 juli 2026 gaat trouwen in Brazilië. Voor de staat zijn ze al getrouwd, maar 15 juli hopen ze ook in de kerk te trouwen, waarna ze ook in Brazilië gaan wonen.



Gyula, Sarah en Eva

Dag 3

Na een goede nachtrust breekt de zondag aan. We ontbijten met elkaar, waarna we ons klaar maken voor de kerkdienst, welke op de begane grond van het huis van Gyula is. Zelf wonen ze op de eerste verdieping. We krijgen een Engelse vertaling van de preek, zodat we het mee kunnen lezen. De psalmen kunnen we in onze eigen taal meezingen. Bijzonder om zo met elkaar dezelfde psalmen te kunnen zingen, ieder in zijn eigen taal. Na de kerkdienst wordt er koffie gedronken met de gemeente en praten we nog met enkele kerkleden.



Kerkzaal bij Gyula en Eva

'S middags gaan we samen met Agnes naar de gemeente in Beregújfalu. Hier is Atilla predikant. Omdat we te laat vertrokken zijn uit Bakta is er contact geweest met Atilla dat wij later komen, met als gevolg dat de kerkdienst een uur wordt uitgesteld. Iedereen zit rustig buiten te wachten. Als we zijn gearriveert begint de kerkdienst. We eindigen de dienst met het zingen van Gezang 32, de kerk van alle tijden.



Kerkzaal gemeente in Beregújfalu



Na de dienst blijven we hier koffie drinken, spreken met enkele gemeenteleden en met Atilla. Atilla geeft aan dat zijn vrouw Isolde sinds een maand gezondheidsklachten heeft. We gaan na het koffie drinken nog even met Atilla mee naar huis. Atilla woont in het laatste dorpje voor de grens met Hongarije. Atilla is vader van 3 kinderen; Abigail, Teofil en Bence. De oudste wordt in januari 18 jaar, dus het is nog onzeker hoe het dan verloopt met Atilla. Krijgt hij nog voor die tijd vrijstelling van de dienstplicht, omdat hij predikant is of niet? Bij Gyula heeft het 3 jaar geduurd voor hij zijn vrijstelling kreeg. Uit de verhalen die ons verteld worden blijkt dat er sprake is van een gebrek aan vertrouwen in de overheid.

Bij Atilla thuis laat hij zijn ruime tuin zien van circa 1 hectare. Atilla verbouwt zelf veel gewassen en heeft wat dieren om hem en zijn gezin van voedsel te voorzien. Verder werkt Atilla ook nog 3 dagen in een fabriek waar voetbalhandschoenen worden gemaakt. Atilla is predikant, maar heeft daarnaast nog veel andere werkzaamheden. Om de voedselproductie in zijn tuin te verbeteren is hij begonnen met het opzetten van kassen. Hij is van plan om folie te spannen over zijn kas, maar dit is nog niet gelukt door door de afwezigheid van hulp. Atilla vertelde dat het half mei nog 8 graden onder nul was geweest, waardoor er geen vruchten aan de bomen zijn gekomen en dat was helaas nu al het 3^e jaar achter elkaar.



Tuin van Atilla



Na het bezoek aan Atilla gaan we weer naar de grensovergang naar Hongarije. Deze keer moeten we wat langer wachten voor we er door komen. Ook zien we meerdere vrouwen te voet terug komen uit Hongarije, die daar het weekend bij hun man zijn geweest. Veel mannen zijn naar Hongarije gegaan om niet in dienst te hoeven. Na een rit in de schemer en verschillende dierenogen in de berm, mochten we veilig aankomen bij het huis van Agnes. Na een korte nacht brengen Agnes en Gyula ons terug naar het vliegveld, waar we afscheid van elkaar nemen en uitspreken dat we elkaar spoedig weer hopen te ontmoeten.

Slot

Wij zijn dankbaar dat we wederom een bezoek mochten brengen onder Gods zegen. Het doet goed om te zien dat we door uw steun een verschil kunnen maken voor deze mensen. Deze steun zal ook hard nodig blijven. Daarnaast willen we u vragen om te bidden voor de mensen in Oekraïne en voor een ieder die daar steun verleent.

Gegevens

Mocht u donateur willen worden, dan vindt u hieronder de bankgegevens. Graag willen wij u vragen om periodieke donaties te vermelden in de omschrijving als bijvoorbeeld 'maandelijks'. Uiteraard zijn giften ook van harte welkom!

Bank

IBAN NL64 RABO 0380 7623 15, t.n.v. Stichting CERE

ANBI/RSIN nr.: 865621706

Website

Voor informatie over de stichting en verdere contactgegevens kunt u terecht op onze website www.stichtingcere.nl.

Email

Email: info@stichtingcere.nl

